

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **R. U.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2007, č. j. OAM-10-9/LE-C09-C09-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2008, č. j. 62 Az 7/2007 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 5712 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 1. 3. 2007, č. j. OAM-10-9/LE-C09-C09-2007, jímž mu nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že se domáhal udělení azylu z důvodu obav z pronásledování ze strany příslušníků náboženské sekty, protože se odmítl stát nástupcem po svém otci. V této souvislosti stěžovatel namítá, že správní orgán nezjistil prostřednictvím MZV ČR, jestli jsou v Nigérii běžné oběti sektářského násilí. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že druhým hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z pronásledování z důvodu, že je bisexuálně orientován. Dle stěžovatele správní orgán sice upozornil na to, že homosexualita je v jižní Nigérii nezákonná, ale z tohoto již nevyvodil žádný závěr týkající se specificky stěžovatele, který se obává, že by mohl být považován za homosexuála a nepřiměřeně za to potrestán. Správní orgán se zejména nijak nezabýval možným postihem stěžovatele v případě návratu do země původu, ani obecně bezpečnostní situací homosexuálů v Nigérii. Krajský soud se s tímto postupem spokojil, tj. dále nijak nerozvedl či nevyvrátil fakt, že by stěžovatel mohl být snadno postihován ze strany státu pouze pro svou sexuální orientaci. Na základě výše uvedeného se proto stěžovatel domnívá, že skutečný stav věci nebyl dostatečně zjištěn. Pokud jde o otázku přičitatelnosti jednání soukromých osob státu, odkazuje stěžovatel na čl. 65 Příručky OSN k postupům a kritériím při určování právního postavení uprchlíka (dále jen „Příručka OSN“) a dále na čl. 6 písm. c) Směrnice rady č. 2004/83/ES, ze dne 29. 4. 2004, o minimálních standardech pro kvalifikaci a status občanů třetích států a osob bez státní příslušnosti jako uprchlíků a jako osob jinak vyžadujících mezinárodní ochranu (tzv. kvalifikační směrnice) (dále jen „kvalifikační směrnice“). Dle stěžovatele rozhodnutí soudu navíc neobsahuje žádné informace ze země původu. Nezákonnost spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgán neposuzoval odděleně důvody pro udělení azylu a důvody pro doplňkovou ochranu. Správní orgán sice odůvodnil, že důvody obav

stěžovatele nejsou azylově relevantní, ale již ponechal stranou, že tytéž důvody jsou relevantní z hlediska ochrany stěžovatele před nelidským a ponižujícím zacházením a ochrany stěžovatele před zásahy do soukromého a rodinného života dle čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). V případě návratu by zcela jistě fyzická i morální integrita stěžovatele byla zasažena a argument, že nejde o azylové důvody, v tomto světle neobstojí. Nezákonnost rozsudku krajského soudu pak shledává ve skutečnosti, že v řízení nebyla opatřena žádná informace specificky s výhledem do budoucnosti v souvislosti s udělením doplňkové ochrany. Stěžovatel dále namítá, že správní orgán, ani krajský soud nezohlednily ve svém rozhodnutí časové a věcné hledisko a informace relevantní pro rozhodování o udělení či neudělení azylu automaticky vztáhly na rozhodování o překážkách vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu. Z čl. 3 a 8 Evropské úmluvy, jakož i z relevantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva (Chahal v. Velká Británie, Ahmed v. Rakousko, D. v. Velká Británie, X v. Island, Bensaïd v. Velká Británie) pak dovozuje, že správní orgán a krajský soud měly posoudit zcela odděleně skutečnosti (fakt, že mu bylo vyhrožováno z náboženských důvodů a důvodů jeho bisexuality) vztahující se k překážkám vycestování. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem správního orgánu a krajského soudu, že neuvádí důvody svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů. Správní orgán použil ust. § 12 zákona o azylu příliš zúženě, protože skutková vyjádření stěžovatele doložená ve spise svědčí o opaku. Jeho život byl ohrožen, a to z důvodu příslušnosti k sociální skupině nigerijských náboženských vůdců. Otázka minimální schopnosti a ochoty státu Nigérie zajistit ochranu pronásledovaným osobám je ponechána stranou. Na pozadí výkladu pojmu sociální skupina provedeného v Příručce OSN a v publikaci Azyl a uprchlictví v mezinárodním právu, Brno : MU, 1997, na str. 115, stěžovatel dovozuje, že spadá do rozsahu výrazu sociální skupina ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spatřuje v tom, že jeho rozhodnutí je ve vztahu k doplňkové ochraně zcela nedostatečné. Krajský soud potvrdil, že jeho jedinou obavou je možnost dalšího nátlaku tajného spolku včetně možnosti zabití a dále se touto skutečností vůbec nijak nezabýval. Podle názoru stěžovatele nemůže na základě takového závěru Nejvyšší správní soud vůbec odhadovat, jaká může být stěžovatelova situace v případě návratu, natož postavit najisto, že by stěžovatel byl v případě návratu v bezpečí. Stěžovatel dále podotýká, že v České republice je ženatý s občankou České republiky a čeká zde dítě. Zamítnutím azylové žádosti bez udělení doplňkové ochrany by dle jeho názoru nebyl dodržen čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky, ani závazek České republiky respektovat soukromý a rodinný život každého ve smyslu Evropské úmluvy. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Vzhledem ke skutečnosti, že kasační stížnost stěžovatele je v některých svých částech kusá a z převážné části je proložena často nesouvisejícími a nesystematicky zařazenými tvrzeními, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující.

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pokud tedy stěžovatel toliko odkazuje například na čl. 65 Příručky OSN či kvalifikační směrnici v souvislosti s přičitatelností jednání soukromých osob státu, či tvrdí, že rozhodnutí soudu neobsahuje vůbec žádné informace ze země původu, bez toho, aby uvedl, jaké závěry z těchto ustanovení dovozuje, či jaké informace o zemi původu a z jakého důvodu má rozhodnutí krajského soudu obsahovat a tyto jsou nesystematicky přiřazeny k nesouvisejícím námitkám, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito tvrzeními zabývat, neboť se nejedná o stížní body.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, a to proto, že tvrzená nepřezkoumatelnost by mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, neboť v takovém případě by se pro hrubé pochybení procesního práva stěžovatel neměl vůbec možnost seznámit s důvody rozhodnutí a bylo by namísto každé takové rozhodnutí zrušit a nahradit novým. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v tom, že rozhodnutí krajského soudu je ve vztahu k doplňkové ochraně zcela nedostatečné, zejména pokud jde o jeho obavu z dalšího nátlaku tajného spolku včetně možnosti zabití.

Nepřezkoumatelností rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů se Nejvyšší správní soud již zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publikovaném pod č. 638/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz. Na pozadí výše uvedeného nebylo napadené rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným, neboť krajský soud v rozsahu daném tvrzením stěžovatele a jeho žalobními námitkami, které byly velice kusé a poněkud obecné, posoudil, a to shodně jako správní orgán, že stěžovateli nehrozí nebezpečí ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, přičemž krajský soud zdůraznil, že toto žalobce (stěžovatel) ani netvrdil. Pokud jde o obavu stěžovatele z návratu do vlasti a s tím spojenou možnost dalšího nátlaku ze strany tajného spolku, včetně možnosti zabití, navázal krajský soud na své závěry týkající se posouzení toho, zda problémy stěžovatele v zemi původu způsobené tajným spolkem je možno považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud v tomto ohledu konstatoval, a to v návaznosti na správní orgán, že tyto je nezbytné hodnotit jako problémy se soukromými osobami, nepovažoval je jako relevantní ani ve vztahu k udělení doplňkové ochrany, a to zejména za situace, kdy z celé řady zpráv o zemi původu, na které odkazuje správní orgán ve svém rozhodnutí (viz str. 3 – 6 rozhodnutí správního

orgánu), vyplývá, že státní orgány v zemi původu stěžovatele kladou velký důraz na různé zákroky proti hrozbám tajných sekt, nezákonné jednání těchto osob tak není v žádném případě z jejich strany podporováno a stěžovatel měl možnost obrátit se na ně s žádostí o pomoc a ochranu, což však neučinil, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Správnost tohoto závěru krajského soudu potvrzuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz.

Výše uvedené závěry krajského soudu obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak poskytují Nejvyššímu správnímu soudu dostatečný podklad pro přezkoumání tohoto rozhodnutí. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s důvody uvedenými v rozsudku a namítal jejich nesprávnost. Je tedy zřejmé, že tyto důvody znal, jeho výtky směřovaly ke správnosti a zákonnosti úvah krajského soudu, což jsou námitky nezákonnosti, případně vad řízení, nikoli nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné též poznamenat, že pouhý nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením krajského soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

K námitce stěžovatele, že se správní orgán nezabýval možným postihem stěžovatele v případě návratu do země původu, ani obecně bezpečnostní situací homosexuálů v Nigérii, jakož i k námitce týkající se toho, že správní orgán nezjistil prostřednictvím MZV ČR, jestli jsou v Nigérii běžné oběti sektářského násilí, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro jejich novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz, dle kterého „*smyslem omezení stanoveného v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého ke skutečností, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží, je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení. Skutečnostmi, ke kterým zdejší soud nepřiblíží, je pak třeba rozumět možná pochybení správního orgánu při hodnocení jak skutkové podstaty, tak právních závěrů.*“

Pokud pak stěžovatel v návaznosti na výše uvedené namítá, že krajský soud se s tímto postupem spokojil, tj. dále nijak nerozvedl či nevyvrátil fakt, že by stěžovatel mohl být snadno postihován ze strany státu pouze pro svou sexuální orientaci, je zřejmé, že stěžovatel zcela opomněl zásadu dispoziční, kterou je správní soudnictví plně ovládáno. V souladu s touto zásadou je na stěžovateli jako žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ust. § 71 s. ř. s.) Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud je podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů vázán jak co do rozsahu napadených výroků rozhodnutí, tak i žalobními body, a jestliže tedy žalobce – stěžovatel - v žalobě ani jiném podání krajskému soudu neuvedl, jak to učinil v kasační stížnosti, že správní orgán nevezal v úvahu výše uvedené podklady,

krajský soud nepochybil, když tyto skutečnosti nezkontroloval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, www.nssoud.cz).

Jestliže stěžovatel dále namítá, že správní orgán pochybil, když neposuzoval odděleně důvody pro udělení azylu a důvody pro udělení doplňkové ochrany, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento stížní bod je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelný, protože jej stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Další námitka stěžovatele směřuje do rozhodnutí krajského soudu, který měl dle stěžovatele pochybit tím, že v řízení nebyla opatřena žádná informace specificky s výhledem do budoucnosti v souvislosti s udělením doplňkové ochrany. I v tomto případě odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené, konkrétně na dispoziční zásadu, jež se uplatňuje v rámci správního soudnictví, a její význam z hlediska povinností žalobce (stěžovatele). Současně zdejší soud zdůrazňuje, že stěžovatel ani neuvedl, o jaké informace se jedná, které nebyly opatřeny, a není ani patrné, v jakém řízení se tak mělo stát, tj. zda v řízení před krajským soudem, či ve správním řízení. Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

Ve vztahu k námitce týkající se rozhodování o překážkách vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu považuje zdejší soud za nezbytné uvést, že tento byl s účinností od 1. 9. 2006 v plné šíři nahrazen novým institutem tzv. „doplňkové ochrany“. Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou pak vtěleny do ust. § 14a a 14b zákona o azylu. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 1. 2007, nerozhodoval správní orgán v jeho případě o překážkách vycestování, ale postupoval podle nové právní úpravy a v řízení o udělení mezinárodní ochrany tak rozhodoval o obou formách mezinárodní ochrany, tj. azylu a doplňkové ochraně (ust. § 28 zákona o azylu). Potažmo nemohl ani krajský soud přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k překážkám vycestování, když tento o nich nerozhodoval.

Jestliže stěžovatel dále namítá, že správní orgán použil ust. § 12 zákona o azylu příliš zúženě a v této souvislosti dovozuje, že spadá do rozsahu výrazu sociální skupina ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť náleží k sociální skupině nigerijských náboženských vůdců, konstatuje Nejvyšší správní soud, a to shodně jako výše, že s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. k této námitce nepřihlédl, a to pro její novost.

Stěžovatel dále podotýká, že v České republice je ženatý s občankou České republiky a čeká zde dítě. Zamítnutím azylové žádosti bez udělení doplňkové ochrany by dle jeho názoru nebyl dodržen čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky ani závazek České republiky respektovat soukromý a rodinný život každého ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ačkoliv stěžovatel tato svá tvrzení nikterak blíže nedoložil, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že posouzením situací, jaké mohou vytvářet rozpor

s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a být tak důvodem pro udělení doplňkové ochrany, se dostatečně zabýval v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu konstatováno: „*Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou sbodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě, tuto sbodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucích k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu.*“

K otázce toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky České republiky podle ust. § 91 citovaného zákona, se přitom zdejší soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, č. j. 2 Azs 177/2005 - 65, www.nssoud.cz. V reakci na argumentaci údajným porušením čl. 8 Evropské úmluvy rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování Nejvyšší správní soud uvedl následující: „*Není ani namístě zcela přeformulovat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.*“

Na závěr Nejvyšší správní soud poznamenává, že výše uvedeným nikterak nezpochybnuje tíživost stěžovatelovy osobní situace, řízení o mezinárodní ochraně je však specifickým institutem vnitrostátního práva, který v žádném případě neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky či pro umožnění založení rodiny s českým státním příslušníkem. Pro takovýto účel disponuje právní řád České republiky jinými instituty obsaženými zejména v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Protože zástupkyně účastníka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu